

בפרשת הכותב צמנו חקים אותך היום כי צעם, דאך שעם היינו מלשון צנמנתו (היינו פרשן גדולים עוממתו שהם נפרדים כ"פ) מ"מ עיקר הכוונה כאן היא מה שהם בבחי' עם מלשון עמו. דבראך כאשר העם הוא בערך המלך, או יכוף להיות מלך עליהם, דאין מלך בלא עמם מלשון צמנו ובערלו. וזהו השייכות והקשר דראש השנה, והנה ראש השנה הוא בראש האדם, שביום זה מעץ האדם נשחתה ונבראה אלקות בכל הבראה כולה, שאמר'ה צנבראדם בראש השנה שכל שנה ושנה הוי' עלשנתו. וזהו גם ענין עבודת ראש השנה שכל שנה ושנה, וכרוך קיום ראשון, דאן ישראל מועדים ענין המשכה המלוכה שבמעשה, כמאמר שתמליכנו על יבסנו. ומכיון שאן ישראל צריכים להמליך את הקב"ה, לפיכך צריך שיהי' ענין השבועה (והלכה כה מיוחדת, שיהי' במצב של עמו ובצרכו, וזהו כללות ענין העבודה דראש השנה, עבודה השבוה לעצמה למקור ושורש המשנה, ומשם להמליך את הקב"ה למלך על העולם כולו. דזהו ענין המשכה השייכה לפנימיות הדב.

וי"ך, דפנימיות השורש במ"ש בלקי"ה "אך דרך פרט כו"י הוא, להעבירה צ"ך גם בפרטיות, בהמל"ה שגם בתם יהי' הענין נרדפים, ענין הכריתה ברוח הו"י, ויהי' זה ע"ס מה שארז"ה"ו, המליך חכמה השבוה ומעשים טובים, ומבואר במ"א"ה המלוכה הולמד שאינו מספיק ענין ההצפאה השבוה אלא צריך שהשבוה הולמד אה"ל במעשה המצוות, שיהי' מעשים טובים, דהמשכה האדם ממשיך ממעשה שהמעשים יהיו טובים ומאורים. דע"י המשכה האדם ממשיך ממעשה משראש ומקורא דכורא, שיוגמלך למטה מטה ביות, ואה"כ מעשה ומכור את כל הניצוצות בבחי' העצמה, קשרים בשורש ומקורם, וזהו המשכה גם בצדיקים כמארז"ה"ו שמשיה אהא לאתבא צדיקיא בהיכונתה, היינו השכה והעצמה הניצוצות שנפלו למטה.

והנה ע"ד ב' הענינים הנ"ל דמשובה ומעשים טובים, מצינו גם בעיקר ענין ר"ה, שהוא ענין השומר. דענין השומר עצמו הוא (7) שער היחוד האמונה פ"ג, (8) מותם כו, פט"א, (9) ראה מה"ג חכ"ט פ' רטו, ד"ה מן המוצר מר"ס, ונכ"ס, (10) בחיי יושב לח, ל' ונכ"מ, (11) פדר"א פ"א, וח"א רבא, ב' ח"ג ס"ס אמור, (12) תהלים צה, ו', (13) ראה ר"ה פ"ז, א' שם לר, ב', (14) ברכות י"ז, א', (15) ראה מה"א ז', ב' ואילך, וראה לקי"ה ממות פב, א' שח"ש פ"ז, ג' שמע"צ פ"ז, א', ועוד, לקי"ש ח"ד פ"ט ס"ג 1062 ואילך, (16) הוצא בלקי"ה שמע"צ פב, ב' שח"ש ו', פט"ב, וראה מה"ג קנב, ב' נתי בלקי"ה ח"א קמז, א' ואילך.

הנותת התי' בלתי מוגה

7

רמ"א
פ"ד
700

ש"ם נצבים
ע"כ
נ"א ע"כ
נ"א ע"כ
נ"א ע"כ

הנותת התי' בלתי מוגה

אדם נצבים היום כולם לפני ה' א, ראשיכם שבשנים גו', מוחכם עציר על שואב מימלדו. ומבאר בזה רכינו חזקו בלקי"ה ריש פרשתנו, דהנה פ' ה' קורין לעולם לפני ר"ה, וזהו ענין אדם נצבים היום דקאי על היום דר"ה (נדאי) כותב) שביום זה אדם נצבים ואה"ל פרט הכותב כמל דדגות מראשיכם שבשנים על שואב מימלדו, שהם על דדגות (כמפורש בזה"ל). ומבאר בזה בלקי"ה שם, כי אף שיש בישראל עשר דגות ע"פ חלוקה, מ"מ כולם מתאספים יחד ומתפללים יחד, לפי שיש בכל אחד יחוד מעשה בחיולו, כמו שבארנו ומהפעלה יחד, לפי שיש בכל הראש, וממילא הראש מקבל מחרגו. והפעלה יש מעשה ברגל כולל לפני ה' א, ומהו בחזרה כתיב, אדם גו' (ברכות) כמאמר שיהיה הוא, מה שכל אחד יוכל להיות לא רק משמיע חכיוני אלא בבחי' ראש חכיוני, והפעלה מזה הוא מה שנאמר כולם - צאודים כאחד, זה קשור עם מ"ש אדם נצבים לפני ה' א, כי לפי שהנשמות הם כמקורם ושרשם לפני ה', חלף הם צאודים כאחד. וע"ד המבואר בתניא פרק זב, שהנשמות לפני שהם בשורש ומקורו למעשה, הנה מי יודע גולגולו ומעלתו בשגם שנינו מתאימה ואב אחד לכולנה. וזהו ענין אדם נצבים היום כולם כולם לפני ה' א, גו' קמעה חקים אותך היום לו עם, והוא יהי' לו צאודים, דע"י ישראל מועדים בבחי' לפני ה' א, דזהו ענין החשובה, ששם כל ישראל הם צאודים כאחד, ע"י נפעל הענין דלתינו לו עם והוא יהי' לו צאודים.

וממשיך בלקי"ה שם סוף פרק א' (אן מעיקר א'), וזהו דבר כלפי ובריש פרק ב' כותב, אך דרך פרט אלא הוא דרך היחוד ומתן ענין החשובה, דלמה דוקא בראש השנה ביאר הכותב אה"כ צעבוד בברית גו', דהנה ענין הברית הוא שלוחתי הברית עובדים בין הכתרים כד שעי"ן יהי' צמצמות אהת, וזהו ענין הברית, וע"י מתאחדים הקב"ה שנעשים מציאות אהת עם הקב"ה, היינו דאין שיש בהם עשר גם ישראל עצמם כולם צאודים כאחד. היינו דאין שיש בהם עשר מדרגות כנ"פ, מ"מ ע"י הברית נעשים כולם כולם כאחד, על אשר לא ימצא בהם ראש וסוף.

והנה טעם הדבר שצ"ך ענין הברית בריה ושבועה פהקב"ה מרומז

- 1) מרשתנו כט, פ-ג, (2) רמב"ם הל' חטלה פ"ג ח"ב, חו"ס מגילה לא, פט"ב, מו"ש"ע אה"ה ספר"ד פ"ד, (3) ראה מה"ב פ"ב, ב' אות"ה ו"ד ע' חזא, פועת רמב"ם נצבים, (4) ח"ב פב, א', (4) ראה גם לקי"ש ח"ב ע' 67 ואילך, (5) מרשתנו שם, יב, שם, א', (6) מרשתנו שם, יב, שם, א'.

בס"ד. אור ציום ד', כ"ט אייר ת'שמ"ח.

ערב ראש השנה ה'תשמ"ח.

הנחת חת' בציני מוגה

הקצו בחודש שופר ג'ו, וידעו ידעו רבונינו נשיאינו בותג, קמח נאמר בחודש סתם ולא נאמר באיזה חודש. ומכאן כוח בפק"ת ובאורכה באו"ה לארמו"ל הצ"צ (שתיים הוא יום חודש) לקא עץ כפרה ענין חידוש (חודש הוא לשון חידוש), טרם שנמשך ומחלק לחודשים פורטים. ויחידה מזו, גם טרם שמתחיל לעצנים מסויימים של חידוש, יש בחי' חידוש סתם שהוא חידוש הראשון שנמשך בראש השנה. והיו תקפו בחודש שופר, שהמשכה כפרה ענין החינוך (כמו בענין החידוש) וישופר הוא לשון חינוך, והרי גם בענין החינוך (כמו בענין החידוש) והחלקות החינוכים, בחי' מקור החינוכים, וגם למעלה מבחי' מקור החינוכים, החינוך הוא בערך כפרה חינוכים, וגם פורטים. ואף דאיהא בותגה שטרם השופר הוא בבחינה דקא"ל, חדי ידעו שהיה ראשון כח"ב חשיבי כח"ג, והיינו שעי' ספירה חכינה נמשך החידוש הכפרי ממקום עליון בחי' מביח' שמעלה מעולם האצילות קמח עולם האצילות (לדא לשאר החודשים דאן החידוש הוא מעצמותו ומחוחו ית', וכמבואר בארובה בספירן מאצירותו כאן הוא מעצמותו ומחוחו ית', וכמבואר בארובה בספירן ארמו"ל האצוני (כ"ה"ה חב"ד ענין הק"ש ע"פ כוונה הכפשי"ס ו"צ"ג), דב"ה צריכים להמשיך מעצמותו ומחוחו ית'. כי כ"ה צריכים להמשיך רצון חודש מלמעלה, שזה נמשך ע"י המשכה החינוך חודש כפרה מעלה, ולכוננה כאן בענין רצון חודש החינוך חודש, הוא כפרה כפרה חרצונה, ולכפרות כל החינוכים, ולכן צריכים להמשיכו מעצמותו ומחוחו שהוא למעלה מכל עניני החלקות. אמנם הגם שהמשכה שבראש השנה היא בחי' חודש סתם, חידוש סתם, בכ"ו צריכים להמשיכו אח"כ גם בענינים מסויימים של חידוש. והיו מ"ש"ו בחודש חשיבי באחד החודש ג', דכסופק זה לא נאמר חודש סתם, אלא חודש חשיבי, היינו כפי שהוא כבר בנוד של מספר ספירן. וכוונ

- (1) חולים מא, ד. (2) לק"ה נצבים פו, א. וב"מ. (3) ר"ה ג, ד.
- וב"מ. (4) ר"ה ע, אש"י. ועוד. (5) ראה אח"ה ר"ה ע ב"ק ואילך (ע"ס ויק"ר פ"ב, ס' (1). ספירן דלקמן תעיה פ. וב"מ. (6) ראה ח"ב פא, ב. ח"ג רטו, ב.
- (7) אח"ה שם ע, אשכח. אחת ואילך. ועוד. (8) ראה אח"ה נח תת"א, ב. וב"מ. (9) רמח, ד ואילך. (10) אפור כב, כד.

בחי' קצא פנימאה דלא אשתמע, קול פנימיות הלכ"ז המשיך בחי' פנימיות החינוך שלמעלה, בחי' החשובה. אבל אח"כ נמשך זה גם בענין שטרם מעשיכ"ס, מנעה המנוחה כפשוטו, מעשים טובים, והיונו ג"כ מה שסמקו שטרם, וקצרים את המזמור הצ"י, הלך א-ל בקדשו גו', שמומרו זה יש בו עשר חילוקים כנגד עשר ספירות, כמבואר בארובה בספרד"ס, דכנגד עשר ספירות אפי' הם העשרה מאמרות שבהם נברא העולם, שיהם בבחי' עשר והתחלקות, כל הכוונה היא שענין המליכותי עליכם, המשכה החינוך שלמעלה, יומשל אח"כ גם בעשר ספירות, ובעשרה מאמרות.

וע"י עבודה זו דחשובה ושופר באים לענין תקע בשופר וד"ל פירושיו, היינו שבתחלה נסע ענין הנאולה פ"טית כ"כ דגאויקה כ"א, היא בכל אחת מהתחלות, ומכל הנאולות הפ"טיות של כל אחת ואחד מהאדם כאלו, והיינו, שיהי' ענין תקע בשופר גדרו לחיותו כולכם לאחדים כאלו, והיינו, שיהי' ענין תקע בשופר גדרו לחיותו כפשוטו באופן דאחישנה ומ"ל, שלפי ענין תקע בשופר גדרו לחיותו כפשוטו ענין ה' אציל בה מרשית השנה ועד אחריה שנהג, ופירושיו קריה מ"ל ר"ב, שעתידה לירשית השנה בכל ארץ ישראל, עליכם, דענין זה בירחותיה הוא וק"י בחי' המלכות ואח"כ ממשכים מבחי' המלכות שישיראף עליכם ה"פ בחי' המלכות ואח"כ ממשכים מבחי' המלכות עליכם הוה, ובמשנתו, שרפ"ל אחד ואחד מיראף חתי' שנה טובה וזאתה. וכל"א, במהגונג"ס, שהנון ישראף (ומנהו ישראף חרדו וזאתה) שבהוד"ל אפי' נהונן לכתוב באורה שנה טובה, דענין האגרה הוא ענין של עק"ל, ככל כותבים שחתי' שנה טובה, ולכן יתי' ראש"ל גם בענין של עק"ל, ככל כותבים שחתי' שנה טובה, ולכן יתי' רצון שכל אחד ואחד מיראף וכל ישראל יכתבו ויחמלו לשנה טובה ומחוקה בטוב הנראה והנצח בספרן של צדיקים, ושית' באופן של

- (17) ראה לק"ה מרשנת פו, ב. וב"מ. (18) ויק"ר סכ"ס, ג. וראה אח"ה ר"ה ע ב"ק. (19) ראה לק"ה שם פו, ד. (20) שער ב' רמ"ג ורמ"ה. וראה אח"ה חולים ע, קמח ואילך. (21) אבות רמ"ה, (22) סימן ל', (23) עקב א"י, (24) חולים מה, ג. (25) ראה יל"ש ישעי' רמז חקו, (26) ראה פתח אפרים סתם, א"ס"ט (מלקוטי מתי"ל), (27) ראה חוד"ה נוסח - מנחת כ"ב, (28) חו"א ק"ט, א. קפ"ל, א. (29) ראה ר"ה פו, ב. (30) ראה רמב"ם חל חשונה פ"י ח"ה.

הנחת חת' בציני מוגה